

בש"פ 1375/18 - משה גבאי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1375/18

לפני: כבוד השופטת י' וילנר

המבקש: משה גבאי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור לפי סעיף 22 ח(ד) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, על החלטת בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו, כב' השופט י' טופף, מ"ת 7164-11-16, מיום 17.1.2018

בשם המבקש: עו"ד שאדי כבהא

בשם המשיבה: עו"ד לינור בן אוליאל

החלטה

1. בקשת רשות ערעור לפי סעיף 22 ח(ד) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, על החלטת בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו (כב' השופט י' טופף, מ"ת 7164-11-16) מיום 17.1.2018, בגדרה הותיר בית המשפט המחוזי על כנה את החלטת הממונה על הפיקוח האלקטרוני (להלן: הממונה), מיום 8.1.2018, אשר הורה על הפסקת המעצר בפיקוח אלקטרוני של המבקש והעברתו למעצר מאחורי סורג ובריח.

2. ביום 3.11.2016 הוגש כתב אישום נגד המבקש המייחס לו עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע (יבוא סם מסוכן), וכן עבירה של יבוא סם מסוכן. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה לעצור את המבקש עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בית המשפט המחוזי (כב' השופטת ל' מרגולין-יחידי, מ"ת 7164-11-16) קבע כי קיימות ראיות לכאורה, אם כי עוצמתן מוחלשת וכן קבע כי קיימת עילת מעצר סטטוטורית של מסוכנות. לצורך בחינת חלופת מעצר, הורה בית המשפט המחוזי על קבלת תסקיר מעצר (להלן: התסקיר הראשון). בתסקיר לא המליץ שירות המבחן על שחרור לחלופת מעצר או על מעצר בפיקוח אלקטרוני. בהמשך לכך, הורה בית המשפט המחוזי על קבלת תסקיר משלים שייבחן חלופה נוספת. גם בתסקיר המשלים לא המליץ שירות המבחן כל המלצה בעניינו של המבקש. בסופו של דבר, קבע בית המשפט המחוזי ביום 31.1.2017, ולא בלי התלבטות כלשונה, כי המבקש יעצר בפיקוח אלקטרוני תחת מפקחים.

3. במהלך תקופת המעצר באיזוק אלקטרוני התאפשר למבקש לצאת לטיפולי שיניים ולפיזיותרפיה. ביום 25.12.2017 לאחר שניתנה למבקש רשות לצאת לטיפול שיניים ביצעה משטרת ישראל מעקב אחריו שהעלה כי אמנם המבקש יצא בחלון הזמן שאושר לו, אולם למרפאת השיניים הוא לא הגיע. בעקבות כך נעשתה על-ידי המשיבה בדיקה רטרואקטיבית של יציאות המבקש לטיפולי שיניים ולפיזיותרפיה. ממצאי הבדיקה העלו כי המבקש לא הגיע לשישה טיפולי פיזיותרפיה בחודשים יוני-אוגוסט, וזאת למרות שהוא ניצל את החלונות שנתנו לו לשם כך (להלן: שש ההפרות). עוד עלה כי המבקש לא הגיע מספר פעמים אף למרפאת השיניים כעולה מכרטיס הטיפולים של מרפאת השיניים ומהיומן של רופאת השיניים. יצוין כי רישומים אלו, במרפאת השיניים, נערכו בכתב יד.

4. נוכח האמור לעיל, נערך למבקש ביום 8.1.18 שימוע בנוכחות בא-כוחו, בפני קצינת ניהול פיקוח אלקטרוני. במסגרת שימוע זה נמסר למבקש כי מאחר והתיעוד במרפאת השיניים נערך בכתב יד ולא בצורה ממוחשבת הוא ייחנה מהספק בכל הנוגע להפרות אלו. על כן במסגרת הדיון יוחסו למבקש ההפרה מיום 25.12.2017, וכן שש ההפרות של טיפולי הפיזיותרפיה. המבקש טען בשימוע כי הוא אינו זוכר תאריכים מדויקים, אולם היו מספר מקרים בהם הוא לא קיבל טיפול מטעמים שונים, בין שהגיע למרפאה ובין שלא הגיע כלל, ועל כן שב אל ביתו. כמו כן, טען המבקש שאף אם בוצעה הפרה היא אינה בוטה וללא עבירות נלוות.

5. בהמלצת קצינת הניהול שהועברה לממונה נכתב כי המבקש ניצל מספר חלונות שנפתחו בעבורו שלא למטרה אשר יועדה לכך. כמו כן הובהר כי אמנם המבקש הכחיש חלק מההפרות אולם ישנם מסמכים מקופת החולים המוכיחים אחרת. על כן הומלץ, לעצור את המבקש. בהמשך לכך, ניתנה החלטה של הממונה בה הורה על העברת המבקש למעצר מאחורי סורג ובריח. הממונה עמד על הניצול לרעה של המבקש את האמון שניתן בו שהתבטא ב-16 מקרים שונים בהם הפר את תנאי המעצר. נוכח האמור קבע הממונה כי ספק בעיניו אם המבקש עודו ראוי לאמון שניתן בו, וכן האם יש במעצר בפיקוח בתנאים שנקבעו כדי להפחית ממסוכנותו. על כן קבע הממונה כי הוא אינו רואה מנוס מהחזרתו של המבקש למעצר מאחורי סורג ובריח.

6. בהתאם להוראות חוק המעצרים הובא המבקש לפני בית המשפט המחוזי אשר בחן את החלטת הממונה. ביום 17.1.2018 קבע בית המשפט המחוזי כי החלטת הממונה מקובלת עליו וכי יש להותיר את המבקש במעצר. בית המשפט המחוזי קבע כי המבקש ניצל לרעה את האמון שנתן בו וכי נימוקי המבקש בנוגע לאי הגעתו לטיפול

הפיזיותרפיה תמוהים. נוכח האמור קבע בית המשפט המחוזי כי המבקש הוכיח בהתנהגותו שאין במנגנון הפיקוח האלקטרוני כדי להרתיעו במידה מספקת וכי אין הוא ראוי לאמון הגלום במנגנון זה. משכך, קבע בית המשפט המחוזי כי החלטתו של הממונה סבירה, ראויה ומאוזנת ואין מקום להתערב בה.

הערר דן

7. המבקש טוען כי שגה בית המשפט המחוזי בכך שלא התייחס לפגמים אשר נפלו בהליך השימוע ואשר יש בהם להביא לביטול החלטת הממונה. בפרט מפנה המבקש לכך שהחלטת הממונה מסתמכת על נתון שגוי, לפיו הוא ביצע 16 הפרות, בעוד שבפועל מדובר לכל היותר ב-7 הפרות. כמו כן, טוען המבקש כי בית המשפט המחוזי, וכך אף הממונה, לא נתנו דעתם לכך שהוא נעצר בפיקוח אלקטרוני עקב חולשת הראיות. זאת ועוד, המבקש טוען כי יכולתו להתגונן מול האשמות נגדו נפגעה בשל אופיים וניהולם המהיר של הליך השימוע, החלטת הממונה וההליך לפני בית המשפט. המבקש מוסיף וטוען כי מאחר שמדובר בתקיפה ראשונה של החלטת בית משפט בשאלת מעצרו של אדם עד תום ההליכים המשפטיים נגדו, הרי שיש להקל בתנאים לצורך קבלת רשות לערור. לבסוף טוען המבקש כי עניינו מעורר שאלה משפטית החורגת מעניינם הספציפיים של הצדדים והיא נוגעת לאופן ניהול השימוע, סדרי הדין, העלאת טענות והעברת חומרי חקירה לנאשמים. בנוסף, טוען המבקש כי ניתן להקטין את הפגיעה בו על ידי השבתו למעצר בפיקוח אלקטרוני ללא אפשרות לפתיחת חלונות בעתיד.

8. המשיבה מתנגדת לבקשה וסומכת ידיה על החלטת בית המשפט המחוזי. לטענתה, נקבע כי הכללים החלים על מקרים מעין אלו זהים לתנאים הרגילים של בקשת רשות ערעור בגלגול שלישי. משכך ומאחר שעניינו של המבקש לא מעלה סוגיה משפטית החורגת מעניינו הפרטי דינה להידחות. כמו כן, לטענת המשיבה בחינת ההחלטה על-ידי הערכאה השיפוטית היא בחינה מנהלית, ועל כן התערבות בה תעשה רק במקרה בו יקבע כי היא בלתי סבירה. עם זאת הוסיפה המשיבה וטענה כי בחינה מנהלית זו לא נעשית ב"חלל ריק" מאחר שהיא נערכת בבית המשפט אשר הורה מלכתחילה על מעצרו של הנאשם. לגופם של דברים טענה המשיבה ההפרות הנטענות הוכחו ברשומות הרפואיות שהן רשומות מוסדיות. בכל הנוגע לשימוע טענה המשיבה כי ניתנה למבקש הזדמנות להעלות את טענותיו והוא היה מיוצג, ומשכך לא נגרם לו עיוות דין. המשיבה הוסיפה וטענה כי היא מודה שבהחלטת הממונה נכתב כי מדובר ב-16 הפרות, בעוד שבשימוע הובהר כי מדובר ב-7 הפרות. אולם, בהמלצה של קצינת הפיקוח צוינה עובדה זו במפורש והפרות אלו לא נזקפו לחובתו של המבקש. כמו כן, טענה המשיבה לעניין הקושי הראייתי כי ניתן לכך משקל בהחלטת בית המשפט המחוזי, אך בצדק לא ניתן לכך משקל מכריע מאחר שלבסוף נקבע כי קיימות ראיות לכאורה. לבסוף, טענה המשיבה כי תנאי בסיסי למעצר בפיקוח אלקטרוני הוא היכולת לתת אמון במפוקח. לטענתה, במקרה זה הוכיח המבקש כי לא ניתן לתת בו אמון ועל כן החלטת הממונה וכן החלטת בית המשפט המחוזי בדין יסודם.

דין והכרעה

9. לאחר העיון בבקשה ובתגובת המשיבה לבקשה הגעתי למסקנה כי דינה של הבקשה להידחות.

כבר נקבע כי בקשת רשות ערעור על החלטת הממונה דומה לבקשה ב"גלגול שלישי", ומשכך מתן רשות ערעור במקרים מעין אלו תינתן במקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות כללית ציבורית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או בהתקיים נסיבות חריגות (בש"פ 199/16 מאיוסט נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (14.1.2016) (להלן:

עמוד 3

עניין מאיוסט; בש"פ 1988/17 גנגינה נ' מדינת ישראל, פסקאות 12-13 (27.3.2017)). הבקשה דן אינה מקיימת את אמות מידה אלה חרף טענותיו של המבקש בעניין זה. בית המשפט המחוזי קבע כי המבקש מעל באמונו של בית המשפט פעם אחר פעם ומשכך לא ניתן לתת בו אמון ועל כן יש להחזירו למעצר. הכרעה זו אינה בעלת השלכות רוחב עקרוניות, והיא נטועה בדל"ת אמותיו של המקרה הקונקרטי הנדון ונסיבותיו. די בכך כדי לדחות את הבקשה.

10. למעלה מן הצורך אציין לגופם של דברים כי לא מצאתי מקום להתערב בהחלטותיהם של הממונה ובית המשפט המחוזי. מעצר באיזוק אלקטרוני מבוסס, בין היתר, על האמון שנותן בית המשפט בנאשם. בעניינינו, המבקש הפר את התנאים שוב ושוב, הפרה מהותית, והוכיח במעשיו שלא ניתן לתת בו אמון. בכך שמט הוא במו ידיו את הבסיס עליו נשענת ההחלטה להורות על מעצרו בפיקוח אלקטרוני ואין לו להלין אלא על עצמו (ראו: עניין מאיוסט, פסקה 11; בנוסף, לעניין חשיבות האמון של בית המשפט ראו והשוו: בש"פ 7364/09 מדינת ישראל נ' אדרי, פסקה 7 (17.9.2009); בש"פ 5673/12 אטינגר נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (6.8.2012)).

11. נוכח המסקנה אליה הגעתי, ממילא איני נדרשת לשאלה האם הבחינה של החלטת הממונה על-ידי בית המשפט היא בחינה מנהלית באופייה שכן, בין כך ובין כך, התוצאה היא כי ההחלטה נכונה בנסיבות העניין ואין להתערב בה.

סוף דבר: הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ג באדר התשע"ח (28.2.2018).

ש ו פ ט ת